

Amélie Wen Zhao

BLOOD
HEIR

A vér hercegnője

Dream
válogatás

Cirilliai Birodalomban emberkereskedők üldözik az Affinokat. Természetellenesnek és veszélyesnek tartják legkülönbözőbb képességeiket, melyekkel az elemeket uralják. Anasztácija Mihajlova hercegnő pedig súlyos titkot hordoz: ő is közéjük tartozik.

Amikor Ana apját, a cárt meggyilkolják, őt vádolják az uralkodó halálával, ezért kénytelen elmenekülni a palotából, titokban tartani a kilétét, és féken tartani az erejét.

Ugyanakkor Ana tudja, ki az igazi gyilkos, és eltökélt szándéka előkeríteni, hogy tisztázhassa magát. Ehhez viszont kénytelen alkut kötni Ramson Sebesnyelvvel, aki a cirilliai alvilág bandavezére, emberkereskedő, ezért Ana életére is veszélyt jelent.

Ramsonban fondorlatos terv fogan, amikor megismeri Ana titkát, hiszen a lány különleges ereje kincset érhet a számára, ha feladja. A kényszerű szövetség során átélt események és a feltárt titkok azonban egyiküket sem hagyják érintetlenül.

Vajon a kialakuló érzéseik befolyásolhatják-e a céljaikat annyira, hogy ellenségekből igazi társakká válhassanak?

© Crystal Wong

AMÉLIE WEN ZHAO

már óvodás kora óta érdeklődik az írás iránt. Párizsban született, és Pekingben, egy nemzetközi közösségben nőtt fel. Ennek a tapasztalatnak köszönhetően beleivódott a világméretű ügyek és a kulturális változatosság iránti szeretet. Szándéka, hogy mindezt a regényeiben is megjelenítse, ezért hőseit a világ négy sarkában lévő királyságokból válogatja össze. New York Cityben járt főiskolára, és most is ott él.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.ameliezhao.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Gyorsan pergő, páratlan történet, tele feszültséggel és izgalommal. A hercegnő és a bandavezér párosa bőven tartogat meglepetéseket az olvasók számára.”

GOODREADS

„Zhao a lendületes és szemléletes harci jelenetek mestere, amelyek az olvasókat magukkal ragadják, és filmszerű jelleget kölcsönöznek a cselekménynek.”

THE NEW YORK TIMES

„Érdeemes volt várni a Blood Heir – A vér hercegnője megjelenésére; az alkotás a YA olvasóknak szánt fantasy regények egyik legjobbika.”

CULTURESS

„A kizsákmányolás és a döntések életünket befolyásoló következményeinek erőteljes megjelenítése. Lenyűgöző olvasmány!”

PUBLISHERS WEEKLY

„Minden olvasó figyelmébe ajánlom a címet. Biztos, hogy sok vér fog folyni: a megváltáshoz és a bosszúhoz vezető út nem mindig szép... Kiváló olvasmány azoknak, akik az akciójeleneteket és a csavaros politikai húzásokat szeretik.”

KIRKUS REVIEWS

„Ez a mű egy nagyívű trilógia első része, melynek főhőse egy hercegnő, aki sötét titkot rejteget, és egy szélhámos, akinek bizalmat kell szavaznia, hogy segít majd tisztázni a nevét, amikor a hercegnőt igaztalanul az apja meggyilkolásával vádolják. Garantált az izgalom.”

AMAZON

Dream
válogatás

Amélie Wen Zhao

BLOOD HEIR

A vér hercegnője

— részlet —

A börtön erősen emlékeztetett Anasztácia gyermekkorának várbörtöneire: sötét volt és nedves, masszív kőfalai mocskot és nyomorúságot izzadtak magukból. Vér volt körülötte, érezte, ahogy ráncigálja a kicsorbult kő lépcsőfokoktól, egészen a fáklyáktól megfeketedett falakig; folyamatosan jelenlevő árnyként lebegett a tudata peremén.

Olyan kevésen múlna – elég lenne az akaratereje egyetlen villanása –, hogy az irányítása alá vonjon mindent.

A gondolatra Ana szorosabban markolta kesztyűs kezével csuklyája kopott szőrmeszegélyét, és a figyelmét ismét megragadta a semmit sem sejtő őr, aki pár lépéssel előtte haladt. A férfi variski bikabőrből varrt csizmája csattogott a sima, éles szélű fokokon, és ha Ana erősebben hegyezte a fülét, még az aranylevelek halk csilingelését is hallotta a férfi zsebében, amikkel megvesztegette.

Ana ezúttal nem rab volt, hanem a férfi ügyfele, és a pénzérmék édes zörgése folyamatosan arra emlékeztette, hogy az őr – egyelőre legalábbis – az ő oldalán állt.

A reszkető fáklyafény mégis a falakra vetítette az őr árnyékát, így nem lehetett ezt a helyet másnak, mint Ana lidérces álmai szövedékének látni, és hallani a vele járó suttogásokat.

Szörnyeteg. Gyilkos.

Papa bizonyára azt mondta volna, hogy ezt a helyet démonok lakják, hiszen itt tartják fogva a legelvetemültebb embe-

reket. Anának egy évvel az apja halála után is kiszáradt a szája, amikor elképzelte, mit szólna, ha itt látná.

Félresöpörte a gondolatokat, és egyenesen előreszegezte a tekintetét. Lehet, hogy szörnyeteg és gyilkos, de ennek semmi köze az előtte álló feladathoz.

Azért jött, hogy lemossa a nevérlől az árulás bélyegét. És mindez egy rabon múlt, akit meg kellett keresnie.

– Higgyen nekem, semmit sem kap tőle! – Az őr durva hangja elterelte a figyelmét a sottogásokról. – Úgy hallottam, valami jelentős személyt kellett meggyilkolnia, amikor elkapták.

Az őr arról a rabról beszélt. Az övéről. Ana kihúzta a derekát, és abba a hazugságba kapaszkodott, amit számtalanszor begyakorolt.

– El fogja árulni, hova rejtette a pénzemet.

Az őr együttérző pillantást vetett rá a vállá fölött.

– Egy szebb és naposabb helyen kellene töltenie az idejét, meya dama. Egy tucatnál is több nemes próbált már megvesztegetéssel bejutni Kísértet-vízesésbe, hogy beszéljen vele, de semmit sem osztott meg velük. Ez a Sebesnyelv befolyásos elenségeket szerzett.

A mondata végére egy hosszú, elnyújtott jajkiáltás, egy elkínzott sikoly tett pontot, amitől felállt Ana hátán a szőr. Az őr keze a kard markolatára tévedt. A fáklyafény félbevágta az arcát: a fele narancsfényben ragyogott, a másik fele homályba veszett. – A cellákat kezdik megtölteni az Affinok.

Ana megingott, elakadt a lélegzete, csak lassan fújta ki, közben kényszerítette magát, hogy ne maradjon le.

A zaklatottság kiülhetett az arcára, mert az őr gyorsan hozátette:

– Ne aggódjon, meya dama! Állig felfegyverkeztünk dejszvoskokkal, és az Affinokat különleges fekete kő zárkákban tartják fogva. Nem megyünk a közelükbe. Azok a deimhovok biztonságosan el vannak zárva.

Deimhovok. Démonok.

Hányinger kerülgette, kesztyűs ujjait belevájta a tenyerébe, míg másik kezével erősebben fogta össze az álla alatt a fejére húzott csuklyát. Az Affinokat rendszerint fojtott suttogással emlegették, rettegően tekintettek körbe, akik meséket mondtak azon maroknyi emberek csoportjáról, akiknek fogékonyáguk volt bizonyos természeti erők uralásához. Szörnyetegeknek tartották őket, akik a hatalmukkal nagy dolgokat tudtak véghez vinni. Tüzet gyújtottak. Villámot szórtak. A szél hátán lovagoltak. Alakot váltottak. És a szóbeszéd úgy tartotta, hogy egyesek ereje még ezeken is túlment. A fizikai téren is túl.

Olyan hatalommal rendelkeztek, amivel halandó ember nem. Ami vagy az Istenségektől vagy a démonoktól származott.

Az őr rámosolygott; talán barátságos próbált lenni, vagy csak azon tűnődött, mit keres a börtönben egy szőrmét és bársonykesztyűt viselő lány (bár a szőrme és a kesztyű is kopott volt, de látszott, hogy egykor fényűző ruhadarabok lehettek).

Nem mosolyogna rá, ha tudná, micsoda.

Kicsoda.

Hirtelen éles tekintettel nézett körül, és amióta a börtönbe lépett, most először vette szemügyre az őrt. A fekete kővel erősített mellvértjébe büszkén vésték be a Cirill Cári jelvényt, a bömbölő fehér tigris pofáját. Az oldalán a páncéljához hasonló anyagból, egy félig fém, félig fekete kő ötvözetből vert kard lógott, a pengéje olyan éles volt, hogy úgy hatolt át mindenben, mint kés a vajon, és az anyaga ellenállt az Affinok manipulációinak. Ana pillantása végül megállapodott a zöldes folyadékot tartalmazó üvegcsén, ami az őr övének csatján lógott, és aminek a hegye úgy görbült, mint egy kígyó méregfog.

Dejszvosk, avagy az Istenségek Vize, az egyetlen méreg, ami egy Affint legyőz.

Ana ismét a rémálmai világába lépett. Hideg, az éjszakánál is sötétebb fekete kőből faragott várbörtönbe került, az őrzőjének mosolyát látta maga előtt, mely a holtak csontjának fehérségére emlékeztette, amikor torkába erőltette a fűszeres dejsz-

voskt, hogy megtisztítsa a vele született iszonyattól, ami még az Affinok mércéjével is annak minősült.

Szörnyeteg.

A tenyere csúszott az izzadtságtól a kesztyű alatt.

– Széles választékban és kiváló minőségben rendelkezünk eladó munkavállalási szerződésekkel, meya dama – messziről hallatszott az ő hangja. – Azzal a pénzzel, amit Sebesnyelv meglátogatásáért felajánlott, egy-két Affint is a szolgálatába fogadhat. Nem súlyos bűncselekményekért ülnek itt, ha tán ez nyugtalanítja, egyszerűen csak külföldiek, akiknek nincsenek hivatalos irataik. Olcsó munkaerőt jelentenek.

Ana szíve nagyot dobbant. Hallott a gyalázatról, hogy a munka ígéretével Affinokat csálnak Cirilliába, akik aztán megérkezésük után ki vannak téve az emberkereskedők kényének-kedvének. Azt is rebesgették, hogy Birodalom-szerre vannak örök és katonák, akik úgy táncolnak, ahogy az Affin-közvetítők fűtyülnek, és akik degeszre tömik a zsebüket aranylevelekkel.

Csak hát Ana nem számított arra, hogy személyesen is találkozik egy ilyennel.

Igyekezett nyugodt hangon válaszolni.

– Köszönöm, de nem.

Amilyen gyorsan csak tud, ki kell jutnia a börtönből.

Minden erejére szüksége volt, hogy egyik lábát a másik elé rakja, kihúzza a derekát és felszegje az állát, ahogy arra tanították. A bénító félelemtől elkínzottan a bátyjára, Lukára gondolt, hogy ő milyen bátor lenne, és bármit megtenne érte.

Neki is meg kell tennie mindent Lukáért. Elviselni mindent – a várbörtönt, az őrt, a sottogásokat és a feltörő emlékeket –, elviselni őket ezerszer is, ha ez azt jelenti, hogy viszontláthatja Lukát.

Ha rágondolt, megsajdult a szíve, de most nem sülyedhetett le bánata feneketlen mélységébe, amikor meg kellett találnia azt az egy embert, aki segíthetett tisztázni a nevét.

– Ramson Sebesnyelv! – dörrent az ő hangja. A férfi megállt egy cella előtt. – Látogatód érkezett. – Kulcscsörgés hallatszott,

a zárkaajtó keserves csikorgással nyílt ki. Az őr felé fordult, és felemelte a fáklyát. Ana látta, hogy a tekintete ismét végigsiklik a csuklyáján. – Bent van. Itt leszek. Kiabáljon, ha kiengedhetem.

Ana sziszegve beszívta a levegőt, hogy összeszedje a bátorságát, kihúzta magát, és belépett a cellába.

Valósággal mellbe vágta a hányás savanykás bűze, az emberi ürülék és izzadtság förtelmes szaga. A zárka legtávolabbi sarkában egy alak ült a szurtos falnak dőlve. Az inge szakadt és véres volt, a csuklóját felhorzsolta a béklyó, amivel a falhoz rögzítették. Csak összecsomósodott barna haját látta, amíg a férfi fel nem emelte a fejét. Az arcát félig eltakarta koszos szakállá, amibe ételmaradékok ragadtak.

Hát ez lenne a bűnöző lángelme, akinek nevét tucatnyi elítéltből és gazemberből kényszerített ki? A férfi, akibe az elmúlt tizenegy holdhónapban minden reményét vetette?

Megmerevedett, ahogy a férfi tekintete éberen és áthatóan szegeződött rá. Fiatalember volt, sokkal fiatalabb, mint amire a Birodalom hírhedt alvilágának feje esetében számított. A gyomra összerándult a meglepetéstől.

– Sebesnyelv – szólalt meg Ana, hogy kipróbálja a hangját, aztán hangosabban megismételte. – Ramson Sebesnyelv. Ez az igazi neved?

A rab mosolyra húzta a száját.

– Attól függ, mit értesz „igazi” alatt. Az, hogy mi igazi és mi nem, könnyen elmosódik az ilyen helyeken. – A hangja kellemesen csengett, a cirill arisztokraták metsző hanghordozása jellemezte. – És mi a *te* neved, kedvesem?

A kérdés váratlanul érte Anát. Csaknem egy éve nem bájcsevegett senkivel, kivéve Mayt. *Anasztácija Mihajlovna*, akarta mondani. *Anasztácija Mihajlovnának hívnak*.

Csakhogy nem így volt. Anastácija Mihajlovna Cirillia koronahercegnője volt, akit a cirill korona elleni árulásért és gyilkosságért tizenegy holdhónapja kivégzésre ítélték, és szökés közben vízbe fulladt. Anastácija egy szellem volt, egy szörnyeteg, aki nem létezett és nem is volt szabad léteznie.

Ana görcsösen megmarkolta a csuklyája kötőjét.

– A nevem nem tartozik rád. Milyen gyorsan tudsz megtalálni valakit a Birodalmon belül?

– Mennyit tudsz fizetni? – nevetett a rab.

– Válaszolj a kérdésekre!

A férfi félrehajtotta a fejét, a mosolya gúnyos volt.

– Attól függ, kit keresel. Talán pár hétbe is beletelik. Az érintett személyig végigkövetem a gonosz kémekből és perverz bűnözőkből álló hálózatomat. – Kis szünetet tartott, és összefonta az ujjait, amiktől hangosan csörögtek a láncai. – Természetesen mindezt *feltehetően* tenném. Egy börtöncellából még én sem vagyok képes mindenre.

A beszélgetésük nyomán Ana máris úgy érezte, mintha kifeszített kötélén táncolna: egyetlen nem odaillő szó is a mélybe taszíthatja. Luka átvette vele a tárgyalási módszerek alapjait, melynek emléke gyertyalángként lobbant fel a cella sötétjében.

– Nincsenek heteim – mondta Ana. – És neked semmit sem kell tenned. Csak egy nevet és egy helyszínt akarok.

– Keményen alkuszol, drágaságom. – Sebesnyelv elvigyorgott, Ana pedig összehúzta a szemét. A férfi hányaveti beszédéből és vidáman csillogó szeméből azt szűrte le, hogy Sebesnyelvet mulattatja a kétségbeesése, ugyanakkor fogalma sincs róla, hogy kicsoda és miért van itt. – Szerencséd van, hogy én nem így teszek. Egyezzünk meg a következőben, drágám! Szabadíts meg a béklyóktól, és minden parancsodat teljesítem. Két hét alatt felkutatom neked a szép herceget vagy a legrosszabb ellenségedet, legyen akár az Aramábi-sivatagban vagy a Kemeirai Birodalom egén.

Elnyújtott szavai idegességet ébresztettek Anában. Sejtette, hogy ezek a csavaros eszű bűnözők hogyan dolgoznak. Ha megkapják, amit akarnak, úgy hátba döfik az embert, hogy még pislogni sem marad idejük.

De ő nem sétál bele ebbe a kelepcébe.

Ana az elnyújt köpeny redői közül előhúzott egy pergamentekercset. Az apja halála utáni első időkben készített vázlatainak

egyikéről készült másolat volt, amikor éjnek idején rémálmokból riadt fel, és ez az arc a nap minden percében kísértette.

Egy gyors mozdulattal kitekerte a pergament.

Még a kint álldogáló őr fáklyájának halvány villódzó fényénél is ki tudta venni a vázlat körvonalait: a kopasz fejet, a mélabús tekintetű, túl nagy szemet, amitől a modell gyermekeinek tűnt.

– Egy férfit keresek. Egy cirilliai alkimistát. Nem olyan régen a Szalszkov Palotában gyógyítóként dolgozott. – Kis szünetet tartott, aztán kockáztatott. – Mondd meg a nevét, és hogy hol találom, és kiszabadítalak innen!

Sebesnyelv abban a pillanatban, ahogy Ana megmutatta a rajzot, mohón tapadt az arcra. Egy pillanatig mozdulatlan és kifürkészhetetlen volt a tekintete. Aztán elkerekedett a szeme.

– Hogy *ő!* – suttogta, és a szó reménnyé dagadt Ana keblében, mint amikor feljön a nap a végtelennek tűnő éjszaka után.

Végre.

Végre!

A magány, a rejtőzködés, a Cirillia északi hideg erdeiben eltöltött tizenegy holdhónap, a városról városra vándorlás magányos napjai után végre, végre valahára ráakadt valakire, aki ismerte a férfit, aki az apja gyilkosa volt.

Ramson Sebesnyelv, súgták a csaposok, a kocsmatöltelékek és a fejevadászok, amikor valamennyien üres kézzel tértek vissza a szellemalkimista kereséséből. *A cirilliai alvilág leghatalmasabb főnöke, aki a legkiterjedtebb hálózattal rendelkezik. Egy hét alatt előkeríti egy nemesasszony guzskini versenyegerét a Birodalom földje alól is.*

Lehet, hogy igazuk volt.

Anának minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne remegjen a keze: annyira csak a férfi reakcióját figyelte, hogy levegőt is elfelejtett venni.

Sebesnyelv le nem vette a szemét az arcmásról, révületben nyúlt utána.

– Hadd nézzem!

Ana szíve vadul kalapált, amikor odasietett. Futtában még kicsit meg is botlott. Odanyújtotta a rajzot, és Sebesnyelv előrehajolt, az ujjá megérintette a portré sarkát.

Aztán a férfi rávetette magát Anára. A keze harapófogóként záródott össze a csuklóján, a másik kezével pedig befogta a száját, mielőtt Ana felkiálthatott volna. A férfi erősen megrántotta, aztán megfordította, és magához vonta. Ana tompán felnyögött, amikor megcsapta a férfi mosatlan hajának bűze.

– Nem kell rosszul végződnie – mondta a férfi halkán, és korábbi hányavetiségét sürgetés váltotta fel. – A kulcsok kint, az ajtó mellett lógnak. Segíts kijutni innen, és akiről csak akarsz, arról megadok minden információt!

Ana kitepte az arcát a férfi mocskos tenyeréből.

– Eressz el! – morogta, és szabadulni próbált a férfi szorításából, de az még erősebben fogta. Közről, a fáklyafényben, mogyoróbarna szemének kemény villanása hirtelen vaddá, csaknem tébolyulttá vált.

Bántani fogja!

Anába belehasított a félelem, és az évek során tanultakból egyetlen ösztönös érzés űzte el a rátelepedő pánikot.

Ahogy ő is bánthatja...

Az Affinitása a férfi meleg vérének lüktetésétől éledezni kezdett, hevesen keringett az ereiben, amitől hatalomérzet töltötte el. Ha úgy akarja, átveheti az irányítást a férfi minden csepp vére felett.

Nem, gondolta azután. Az Affinitásához csak végső esetben folyamodhat. Minden más Affinhoz hasonlóan az ő hatalmának is voltak árulkodó jelei: amint az Affinitása megmoccan, a szivárványhártyája sötétvörösre változott, és a karján sötétebbek lettek az erek, ami világosan megmutatta azok számára, akik tudták, mire figyeljenek, hogy ki is ő valójában. Eszébe jutott a kint várakozó őr, dejszvoskos fiolájának a görbülete, fekete kőkardjának rút csillogása.

Annyira csak az Affinitása elfojtására koncentrált, hogy landolt a figyelme.

Sebesnyelv keze váratlanul lecsapott, és lekapta a fejről a csuklyát.

Ana hátratántorodott, de már késő volt, a baj már megtörtént. Sebesnyelv a szemébe nézett, az arckifejezése várakozásteljesből diadalmasra változott. Látt a szívárványhártyája vörösét. Tudta, hogy ezt kell figyelnie, ez árulja el az Affinitását. Elvigyorodott, miközben elengedte, és felkiáltott:

– Egy Affin! *Segítség!*

Mielőtt még Ana rádöbbenhetett volna, hogy mégis belesétált a férfi csapdájába, már kemény léptek csattogtak mögötte.

Ana megperdült. Az őz felemelt fekete kő karddal beviharzott a cellába, a fáklyafény megcsillant a zöldes árnyalatú dejszvoskon, amit az őz öntött rá.

Kitért a kard elől, de nem elég gyorsan.

Érezte az alkarján a penge fájdalmas csípését, miközben zihálva a cella másik végébe tántorodott. A kard felvágta a kesztyűjét, és a feltépett anyagon át vékony vérpatak csörgedezett.

A világ egy pillanatra a vércseppekre szűkült, ahogy lassú ívet leírva lefolytak a csuklójára, a cseppeken úgy csillant meg a fáklyafény, mint a rubintokon.

Vér. Érezte, ahogy az eleme hívására felébred az Affinitása. Letépte magáról a kesztyűt, és felszisszent, amikor a levegő fájón meglegyintette a sebét.

És már el is kezdődött: a karján felfelé kígyózó erek sötétlávává váltak, és cikcakkos vonalban ütköztek át a bőrén. Tudta, hogy festhet: órákon át nézte magát a tükörben, a szeme bedagadt a sírástól, a karja pedig vérzett attól, hogy megpróbálta kikaparni az ereit.

A sötétségben egy elsuttogott szó érte el a fülét.

Deimhov.

Ana felnézett, és akkor találkozott az őrrel a pillantása, amikor az éppen felemelte a fáklyáját.

A férfi vonásait eltorzította a szörnyülködés. Sebesnyelv saroka felé hátrált, és rászegezte a kardját.

Ana végighúzta az ujját a sebén. Nedves lett, amikor elvette onnan, és meglátta az ujjhegyén maradt, zöldszínű folyadékkal keveredő véré.

Dejszvosk. Vadul vert a szíve, emlékek villantak át a fején: a várbörtönök, ahol Szadov belekényszeríti a keserű italt, az ezt követő gyengeség és szédülés. És az elkerülhetetlen üresség az Affinitása helyén, mintha elvesztette volna a látását vagy a szaglását.

Éveken keresztül itta ezt a mérget abban a reményben, hogy megtisztítja a testét az Affinitásától, ám helyette a szervezete immunissá vált a dejszvoskra. Jóllehet a mérge a legtöbb Affinnál szinte azonnal gátolta a képességeiket, Anának tizenöt, néha húsz perce maradt, mielőtt az Affinitása hasznavehetetlenné vált. A szervezete alkalmazkodott az életben maradásért vívott kétségbeesett küzdelemben.

– Ha megmoccan, megint megvágom – dörmögte bizonytalan hangon az őr. – Mocskos Affin!

Lánccsörgés hallatszott, kócos barna hajkorona lebbent, és mielőtt bármelyikük is cselekedhetett volna, Sebesnyelv az őr nyakára tekerte a láncát.

Az őr levegő után kapkodott, és a nyakába vágó láncot marcolásztá. A háta mögötti feketeségből Ramson Sebesnyelv fog-sora villant fehérén mosolyától.

Amikor a mérge kezdett szétterjedni a testében, Ana epét öklendezett fel, és szédülni kezdett. A falnak támaszkodott, és a hideg ellenére veritékcseppek ütköztek ki a homlokán.

Sebesnyelv odafordult hozzá, de közben magához szorította a küszködő őrt. Az arckifejezése olyan lett, mint egy ragadozóé, korábbi nemtörődömségének nyoma sem maradt; egy farkas mohóságával bámult rá.

– Próbáljuk még egyszer, drágám! A kulcsok egy szögön lógnak az ajtón kívül, mert ez a bevett szokás, mielőtt egy őr a zárkába lép. A láncaimat a villa formájú vaskulccsal tudod kinyitni, ami a negyedik a sorban. Szabadíts ki, juttass ki minket sértetlenül, és beszélhetünk az alkimistáról!

Ana megtámaszkodott, hogy a testét rázó remegést csillapítsa, és a tekintete ide-oda cikázott Sebesnyelv és az őr között. Az őr szeme fennakadt, habzott a szája, mialatt levegőért kapkodott.

Amikor idejött, hogy megkeresse Sebesnyelvet, tudta, hogy a férfi mennyire veszélyes. Mégsem számított arra, hogy a Kísértet-vízesés kőfalához láncolt rab ilyen messzire jut.

Szörnyű, katasztrofális hiba lenne eloldozni.

– Igyekezz már! – Sebesnyelv hangja nem engedte, hogy elszakadjon a rémisztő választástól. – Nincs sok időnk. Két percre sem telik, és itt a váltás. Téged bedobnak az egyik cellába, és eladnak, hogy dolgozz valahol, és mind tudjuk, hogy ez mivel jár. És én még mindig itt leszek. – Vállat vont, és szorosabbra vont a láncát. Az őr arca még jobban felfújódott. – Ha inkább ezt a változatot szeretnéd, akkor mit mondjak, csalódtam.

A cellában meglebbentek, és eltorzultak az árnyak. Ana gyorsan pislogni kezdett, és próbált a méreg első rohama alatt uralkodni felgyorsuló pulzusán. Ezt követi majd a hidegrázás és a hányás. Aztán az elerőtlenedés. És mindeközben az Affinitása úgy csökken, mint egy utolsókat lobbanó gyertyaláng.

Gondolkozz, Ana, mormogta magában összeszorított foggal. A tekintete körbeszaladt a cellában.

Meg is kínozhatná ezt az embert, amíg még megvan az Affinitása. Véré t fakaszthatná, fájdalmat okozhatna, megfenyegethetné, és kiszedhetné belőle, hogy hol találja az alkimistáját.

Könnyek marták a szemét. Lehunyta, hogy kiszorítsa az elméjét elárasztó képeket. Emlékei között volt egy, ami a káoszban is vakító fénnel égett. *Nem vagy szörnyeteg, szisztrika.* Luka magabiztos és határozott hangja szólt. *Nem az Affinitásod határoz meg, hanem az, ahogy bánsz vele.*

Úgy van, gondolta Ana, és nagy levegőt vett. Igyekezett a bátyja szavaiba kapaszkodni. Nem kínvallató. Nem szörnyeteg. Jó ember volt, és nem veti alá ezt az férfit – bármilyen sötét szándékok vezessék is – azoknak a szörnyűségeknek, amiken ő átesett.

Mindez egyetlen választási lehetőséget hagyott.

Mielőtt feleszmélt volna, már át is vágott a cellán, lekapta a kulcsot a falról, és a rab láncával babrált, amik zörögve hullottak le. Sebesnyelv egy ugrással hagyta ott a béklyót, és egy szempillantás alatt átvette magát a zárkán, és közben feldörzsölt csuklóját masszírozta. Az ő eszméletét veszítve rogyott a földre, félig nyitott száján sápolva tört ki a levegő.

Újabb hányingerhullám tört Anára. A falba kapaszkodott.

– Az alkímistám – nyögte. – Megegyeztünk.

– Ja, ő. – Sebesnyelv nagy léptekkel a zárka ajtajához ment, és kikukucskált. – Őszinte leszek, kedvesem. Fogalmam sincs, ki az. Viszlát! – mondta, és egy pillanat alatt a rácson kívül került. Ana előrevetődött, de a zárka ajtaja egy döndüléssel becsapódott.

Sebesnyelv meglengette előtte a kulcsokat.

– Ne vedd túlságosan magadra! Végére is szélhámos vagyok. Gúnyosan tisztelgett, sarkon fordult, és eltűnt a sötétségben.

Ana egy pillanatig mozdulatlanul állt, és a férfi sötétségbe vesző alakja után nézett. Úgy érezte, mintha kihúzták volna a talajt a lába alól. *Becsapott egy szélhámós.* Keserű kacaj tört fel a torkából. Hát nem erre számított? Talán ennyi, a túlélés elsajátításával töltött holdhónap után még mindig naiv hercegnő volt, aki képtelen életben maradni a Szalszkov Palota falain kívül.

Lüktetett a sebe, a vércsík és a Dejszkvosk fémes szaggal csorgott le a karján.

Feltámadt az Affinitása.

Nem, határozta el hirtelen Ana, és a sebéhez érintette az ujját. A vércseppek mintha lüktetettek volna az ujjbegyein. *Nem.* Ő már nem csak naiv hercegnő! A hercegnőknek nincs hatalmuk a vér felett uralkodni. Nem gyilkolnak meg ártatlanokat fényes nappal egy város főterén. *Nem szörnyetegek.*

Valami elpattant benne, és váratlanul fojtogatni kezdte az élmélyítően ismerős, évek alatt felhalmozódott harag. Érezte az erejét. Mindegy, mit tesz, mindegy, mennyire jó szeretne lenni, a végén mindig szörnyeteg válik belőle.

A világ elhalványult körülötte, aztán már csak a karján lecsorgó vér maradt, ami lassú cseppekben hullott a földre.

Szeretnéd, ha szörnyeteg lennék?, Ana a folyosót nézte, ahol Ramson eltűnt. *Akkor az leszek.*

A lelke eltorzult zugába nyúlt, és kinyújtotta az Affinitását.

Mintha csak egy gyertyát gyújtott volna meg. Ahogy az Affinitása elérte azt az elemet, a vért, ami szörnyeteggé tette, az érzékeit vonzó árnyak lángra lobbantak.

A vér mindenütt ott volt: az őt körülvevő zárkákban minden rabban, felfröccsent, csíkokat vont a mocskos falakra, a színe az élénkvöröstől a rozsdaszínig terjedt. Ha akarta, csukott szemmel is *érezhette*, ahogy a körülötte lévő világot formálja, és ahogy az fokozatosan, több folyosóval arrébb semmivé válik, és már nem érheti el. Érezte, ahogy a vér az erekben folyik, néha olyan erővel, mint a folyók, néha pedig csendesen csörgedezve, mint a patakok, vagy mozdulatlanul és alvadtan, akár a halál.

Ana kinyújtotta a kezét, és úgy érezte, mintha hosszú idő után először szívná be mélyen a levegőt. Ez a sok vér. A tenger-nyi hatalom. Mind felett ő uralkodik.

Könnyen rátalált a szélhámosra, akit a vérében tomboló adrenalin úgy lobbantott fel, mint pislákoló gyertyalángok között a ragyogó fáklyát. Az ő vérere koncentrált az Affinitásával, és húzni kezdte.

Különös feldobottság lett úrrá rajta, ahogy a vére engedelmeskedett, és Sebesnyelv minden vércseppje ugrott, hogy teljesítse a kívánságát. Ana nagy levegőt vett, és észrevette, hogy *mosolyog*.

Kis szörnyeteg, suttogta egy hang az elméjében, de ezúttal a saját hangját hallotta. Lehet, hogy Szadovnak mégis csak igaza volt. Talán a lelke mélyén rejtőzik valami torzság, ami utálatos, bármennyire is igyekszik küzdeni ellene.

Kiáltás visszhangzott a folyosón, amit zuhanás zaja követett, aztán léptek csoszszantak. A sötétségből lassan kibontakozott egy lábfej, majd egy láb. Végül egy mocskos felsőtest. Ana a vérénel fogva húzta magához, és élvezte, ahogy a férfi vére készségesen engedelmeskedik az irányításának, és bábként rángatózik a parancsai szerint.

Sebesnyelv a földön hempergett a zárka előtt.

– Hagyd abba! – lihegte. Verítékben ázó ingén vörös folt jelent meg, átütött az anyagon és a piszkon. – Kérlek... bármit is csinálj...

Ana kidugta a karját a rácsek között, és megragadta a férfi gallérját, majd olyan közel rántotta, hogy az arca a rácshoz csapódott.

– *Hallgass!* – morogta halkan. – Most *te* figyelsz *rám*. E perctől minden parancsomnak engedelmeskedsz, vagy a fájdalom, amit most érzel – ismét megrántotta a vérét, mire a férfi halkan felnyögött –, csak a kezdet lesz. – A szavai úgy csengtek a fülében, mintha más beszélne. – Megértetted?

A férfi pupillája kitágult, az arca elsápadt, zihálva kapkodta a levegőt. Ana elfojtott minden büntudatot vagy szánalmat, amit esetleg érzett.

Most rajta volt a sor, hogy parancsokat osztogasson. Ő vette át az irányítást.

– Most pedig nyisd ki az ajtót!

A szélhámos nehézkes mozdulatokkal, láthatóan remegve tápáskodott fel. A zárral babrált, és a cellaajtó nyikorogva fel tárult.

Ana kilépett a folyosóra, és felé fordult. A világ kissé meglódult, amikor ismét rátört a szédülés, a gyomrát azonban torz élvezet rántotta görcsbe Sebesnyelv rémülete láttán. A férfi ingén vörös foltok jelentek meg, ahogy a vérerek elpattantak a bőrén. Holnap már csúnya véraláfutások lesznek belőlük, amik undorító betegségként, himlőhelyként tarkítják majd a testét. *Az ördög kéznyoma*, ahogy Szadov nevezte. *Ami a deimhovra utal.*

Ana elfordult, mielőtt a tette feletti undor eluralkodhatott volna rajta. A keze gépiesen a csuklyájához rebbent, és ismét az arcába húzta, hogy elrejtse a szemét. A karját súlyosnak érezte, mert a cikcakkban futó, duzzadt ereket lehúzta a vére. Kesztyűtlen kezét a köpenye alá rejtette, az ujjai görcsösen kapaszkodtak a hideg anyagba. Kesztyű nélkül úgy érezte, hogy ki van téve a pillantásoknak.

A haja égnek állt, amikor rádöbbsent, hogy a börtönben hirtelen csend támadt.

Valami baj történt.

A többi rab nyögése és suttogása megszűnt. Olyan érzése támadt, mintha vihar előtti csend szállt volna le. Majd több folyosóval távolabb hangos csattanás hallatszott.

Ana megmerevedett, a szíve őrülten kezdett kalapálni.

– Ki kell jutnunk innen – vetette oda.

– Istenségek – átkozódott Sebesnyelv. Feltápaszkodott a földről, és ültében teljes súlyával, lihegve dőlt a falnak, a nyakizmai megfeszültek, és elernyedtek. – Ki vagy te?

A kérdés váratlanul érte Anát, ezernyi választ tudott volna rá. Kéretlenül rohanták meg az emlékek, úgy, mint egy poros könyv pergő lapjai. Fehér márványkastélyt látott a téli tájban. Kandalló, lobogó tűz, az apja mély, nyugodt hangja. Aranyhajú, smaragdzöld szemű bátyja, a nevetése szikrázó, akár a napsütés. Ábrándos tekintetű, bájos nagynénje, ahogy imádkozás közben lehajtja a fejét, sötét hajfonata a keblére hull...

Visszaszorította az emlékek áradatát a fal mögé, amit az elmúlt évben olyan gondosan felépített. Az élete, a múltja, a bűnei, mindezek az ő titkai voltak, és legkevésbé arra volt most szüksége, hogy ez az ember észrevegye a gyengeségeit.

Mielőtt válaszolhatott volna, Sebesnyelv felugrott. Olyan gyorsan mozgott, hogy Anának csak egy meglepett felhördülésre maradt ideje, amikor Sebesnyelv keze már újra a szájára is tapadt, és egy oszlop mögé rántotta.

– Örök – suttogta a férfi.

Ana lágyékon rúgta Sebesnyelvet, de dühösen elsuttogott kiármokodásai közben is hallotta a léptek zaját.

Csizmák dobogtak a várbörtön folyosóján: több ör ritmusos léptei. Ana látta a távolban egy fáklya fényét, ami egyre fényesebben lobogott. Hangok verődtek vissza a falakról, és a nevetésből ítélve az örök tréfálkoztak.

Ana kifújta a levegőt. Nem fedezték fel őket. Az örök csak ellenőrző körútkukra indultak.

Sebesnyelv kiegyenesedett, és odahajolt hozzá, miközben az oszlophoz simult. Összebújva a szívük ugyanarra a fohászra vert; bűntársak voltak vagy akár szövetségesek is lehettek volna. A férfi tekintetéből sütő harag azonban arra emlékeztette Anát, hogy kicsit sem azok azok.

Még a lélegzetét is visszafojtotta, amikor az örök elhaladtak az oszlop mellett. Olyan közel mentek el, hogy hallotta szőrmével díszített, drága köpenyük suhogását, csizmájuk talpának súrlódását a mocskos kőpadlón.

Ekkor vágott bele a felismerés. Az ör! Eszméletlen állapotban hagyták ott Sebesnyelv zárkájában.

Érezte, hogy Sebesnyelv is megmerevedik, mintha ugyanerre a következtetésre jutott volna. A férfi sziszegve káromkodott egyet.

Rémült kiáltás hallatszott, amit a cellaajtó baljós nyikorgása követett. Ana szorosan lehunyta a szemét, jeges félelem markolta meg a szívét. Megtalálták az ájult őrt.

– Idehallgass! – Sebesnyelv hangja halk és sürgető volt. – Tanulmányoztam a börtön alaprajzát, úgy ismerem, mint a tenyereimet. Mindketten tisztában vagyunk vele, hogy a segítségem nélkül nem jutunk ki innen, és nekem is szükségem van az Affinitásodra. Ezért arra kérek, hogy most az egyszer bízz bennem! Amint kijutunk erről az istenverte helyről, nyugodtan egymás torkának eshetünk. Mit szólsz hozzá?

Ana gyűlölte a szélhámost, gyűlölte, amiért bolonddá tette és amiért igaza van.

– Rendben – lehelte. – De ha csak eszedbe jut valamelyik trükköddel próbálkozni, akkor jusson az is az eszedbe, mit tettem veled! És mit tehetek még.

Sebesnyelv a folyosót fürkészte, és félrehajtott fejjel hallgatózott.

– Megegyeztünk!

Az oszlopuk mögött az egyik ör belépett a cellába, és kétségbeesetten rázni kezdte a földre került bajtársát. A másik két ör

kivont karddal, magasba tartott fáklyával messzebbre merészkedett a várbörtönbe. Rájuk vadásztak.

Sebesnyelv szakálla csiklandozta a fülét.

– Amikor azt mondom „fuss”...

A fáklyafény halványulni kezdett.

– *Fuss!*

Ana kivágódott az oszlop mögül. Nem hitte volna, hogy valaha is tud majd ilyen sebesen rohanni. Zárkák maradtak el mögötte elmosódó sötét csíkokként. A folyosó végén a kijárat fénypontja látszott olyan piciben, hogy a hüvelykujjával is el tudta volna takarni.

Meg mert kockáztatni egy pillantást a háta mögé, és látta, hogy Sebesnyelv rohan felé.

– Siess! – kiabálta a férfi. – Ne állj meg!

A fénypont ragyogott előtte, a lába dübörgött a kőpadlón. Szinte fel sem ocsúdott, amikor már a lépcsőhöz ért. Kettesével vette a fokokat, és levegő után kapkodott.

Kiért a szemkápráztató, kíméletlen nappali fényre.

A szeme azonnal könnyezni kezdett.

Minden csupa fehér volt: a márványpadlótól a magas falakon át a boltíves mennyezetig. A fejük feletti keskeny, magas ablakokon át beáradt a napfény, amit a márvány megsokszorozott. Ana valahol azt olvasta, hogy szándékosan építették így a börtönt. A rabok olyan sokáig maradtak lent a várbörtön sötétjében a föld alatt, hogy amint felkerültek onnét, rögtön megvakultak.

És gondos kutatása és tanulmányai ellenére sem volt más kiút, mint megvárni, hogy a szeme hozzászokjon a fényhez.

Hangos robaj hallatszott a háta mögött. Könnyein át is látta, hogy Sebesnyelv elfordítja a kulcsot a börtön ajtajának zárjában. Hármásával véve a fokokat rohant fel a lépcsőn, és amikor a tetejére ért, átkozódva szorította a tenyerét a szemére.

A termen túl, valahonnan, amit Ana képtelen volt beazonosítani, kiáltások hallatszottak. A márványpadlón enyhe remegés

futott végig, és visszaverődött a vakítóan fehér falakról: futó csizmatalpak és kivont kardok hangja.

Riasztották az őrséget.

Ana Sebesnyelvre pillantott. Bár a könnyeitől nehezen látott, ki tudta venni a férfi arcára kiülő leplezetlen pánikot, és rájött, hogy minden ravaszsága és handabandázása ellenére, Ramson Sebesnyelvnek nincs terve.

A félelemtől Ana ismét össze tudta szedni a gondolatait, a világ kontúrjai élesebbé váltak, ahogy a könnyei elapadtak. Folyosók ágaztak szét minden irányban: három balra, három jobbra, három előtte, három mögötte. Minden fehér volt és teljesen egyforma.

A dejszvosk utóhatásától lüktetett a feje, és már arra sem emlékezett, hol jött be. A hely a rabok és a látogatók kelepcebe csalását szolgáló labirintus volt; úgy hullottak bele, mint zsákmány a pók hálójába.

Ana megragadta Sebesnyelv ingét.

– Merre?

A férfi két ujjá között lesett ki.

– A hátsó kijáraton – nyögte.

Ana nagy levegőt vett. A Kísértet-vízeséssel kapcsolatos olvasmányokban – amik eleve csekély számúak voltak – persze, sehol sem említettek hátsó kijáratot. Ana csak annyit tudott, hogy a homlokzaton három kulcsra zárt és erősen őrzött ajtó van, az előtte lévő udvarról nem beszélve, ahol íjászok őrködtek, és azt várták, hogy ha csak a kisujjukat kidugják, máris céltáblának használhassák őket. Mindezt csendben megfigyelte, amikor befelé tartott az őr társaságában. Amikor még látogató volt.

Legvadabb álmaiban sem gondolta, hogy egy elítélt fogollyal és egy tucatnyi őrral a sarkában fog menekülni a börtönből.

Fellobbant a dühe. Marokra fogta Sebesnyelv mocskos, foltos ingét, és megrázta.

– Most pedig juttass ki minket innen! Merre van a hátsó kijárat?

– A második ajtó...a második ajtó jobbra.

Ana magával rántotta, amikor futásnak eredt. Az egyik folyosón csizmatalpak csattogtak, de fogalma sem volt, melyiken. Bármelyik pillanatban megérkezhet az erősítés. A folyosó felénél tarthattak, amikor kiáltás harsant mögöttük.

– Megállni a *Kolszt Imperátor Mihajlov* nevében!

A *dicsőséges Mihajlov cár*. Olyan fesztelenül, parancsolóan dobálózta Luka nevével. Mintha bármit is tudtak volna a bátyjáról. Mintha *joguk* lett volna a nevében bármit is parancsolni.

Ana a börtönőrök felé fordult. Öten voltak, fehér egyenruhájukra ezüst cirilliai tigris festettek, kivont fekete kő kardjukon megcsillant a napfény. Teljes fegyverzetet viseltek, még sisakot is, és öltözetük csillogott az árulkodó szürkés fekete ötvözetből.

Rávicssorították a fogukat, és legyezőszerűen szétváltak, mint a vadállatot becserkésző vadászok. Volt idő, amikor talán térdre hullottak volna a jelenlétében, és tiszteletük jeléül két ujjukat a mellükhöz érintették volna, egy kört rajzolva. *Kolszt Princessza*, suttogták volna akkoriban.

De az már régen volt.

Ana ujjai görcsbe rándultak, erősebbre húzta a csuklyát az arca körül. A másik, sebesült kesztyűtlen kezét az örök felé tartotta. A vér kunkori spirálban, élénkvörösen folyt le a karján, és elütött sötét olajbarna bőréből.

Hányingere támadt, a torka megfájdult az undortól. Az inaskodó vagy már dolgozó Affinoktól eltérően, akik évekig csiszolják a képességeiket, Ana csak alapvető és hozzávetőleges módon tudta irányítani az övét. Ha ennyi emberrel kell egyszerre megküzdenie, könnyen lehet, hogy teljesen elveszti az Affinitása felett az uralmat. Megegett már hasonló – csaknem tíz évvel korábban –, a rosszullét környékezte, ahogy ez az eszébe jutott.

Lövéshez készülve letérdelt egy íjász, nyila hegyén dejszkvosk csillogott. Ana nagyot nyelt.

– Vigyázz rám! – szólt oda Sebesnyelvnek, azzal az Affinitása dübörögve életre kelt.

Mutasd meg, ki vagy, kis szörnyeteg!

Mutasd meg!

Szabadjára eresztette az Affinitását, ami végigsöpört rajta, zúgva, sikoltva tekergett az ereiben. Mámora kábulatában az öt ór körvonalaire tapadt, akiknek a vére az adrenalin és a félelem keverékeként zubogott a testükben.

A velük létesített kötelékbe kapaszkodott, és hevesen, nagy erővel megrántotta őket...

Hús szakadt fel. Vér fröccsent szét a levegőben. Az Affinitása elpattant.

A fehér márványpadló és a hideg napfény kíséretében tért vissza a fizikai valóság. Ki tudja, hogyan, de négykézlábra ereszkedett, és miközben levegő után kapkodott, minden ízében remegett. A márványpadló bézs-arany erezte forgott a szeme előtt, a dejszvosk lassan lassan bevégezte a dolgát. Tíz perce sem maradt, hogy a roham befejeződjön, és vége szakadjon az Affinitásának.

Előrehajolt, a háta meggörbült, amikor görcsös köhögés vett erőt rajta. A fehér márványpadlót skarlát vércseppek pettyezték.

Kéz nehezedett a vállára. Ana összerezzen. Sebesnyelv kuporgott mellette, és tátott szájjal bámulta az elé táruló jelenetet.

A folyosó baljósan kihalt volt. A lépcsőházon túl öt élettelen test hevert szerteszét a folyosón. A saját vérükben feküdtek, a tócsák lassan terjedtek szét, melyek rettenetes hatással voltak Ana érzékeire.

A deimhov hatása.

– Hihetetlen – motyogta Sebesnyelv, és tisztelettel vegyes gyönyörűséggel pillantott rá. – Te egy boszorkány vagy!

Ana eleresztette a sértést a füle mellett, és lihegve a fényes márványpadlóra rogyott. Affinitásának felhasználása, most is teljesen kimerítette.

– Maradj itt! – parancsolta Sebesnyelv, azzal eltűnt.

Ana térdre kászálódott. Hirtelen tudatára ébredt a körülötte heverő, halálukban hideg és mozdulatlan testeknek. A vérük beszennyezte a tudatát: a zúgó folyókból kísértetiesen néma állóvíz lett. A márványpadló fehérsége élesen elütött a vörös vér-

től, a napfény olyan ragyogva ömlött végig rajta, mintha azt mondaná neki: *Nézd csak, nézd, mit tettél!*

Ana összegömbölyödött, hogy abbamaradjon a remegése. *Nem akartam! Elvesztettem az önuralmam. Nem akartam ezt az Affinitást. Sosem akartam senkit sem bántani.*

Talán a szörnyetegeknek sem áll szándékukban mások ártalmára lenni. Lehet, hogy nem is tudják, hogy azok.

Tízről visszszámolt, hogy legyen ideje felhagyni a sírással, és felkelni a földről. A tenyere alatt elkenődött a vér, ahogy felállt. A falnak dőlt, és nagy kortyokban nyelte a levegőt, a tekintetét elfordította az elé táruló látványtól.

– Boszorkány!

Ana összerezsent. Sebesnyelv állt a jobbra levő második folyosó szájában, a vállára feltekert kötelet vetett. Intett, aztán befordult a folyosóra, és eltűnt szem elől.

Mennyi ideig állhatott itt, és nézhette az összeomlását? Rátörő kimerültségén átszűrődött feltámadó nyugtalansága, ahogy utánabámult.

– Siess! – ért vissza hozzá kissé visszhangosan a hangja.

Össze kellett, hogy szedje minden lelkierjét, hogy kihúzza magát, és utánabicegjen.

A börtönt labirintusnak építették. Markov kapitány még kislánykorában magyarázta el Anának a börtönök felépítését. Őszes haja alatt ráncba szaladt az arca, amikor rámosolygott, és borotvahabja és páncélja illata az évek során mindig megnyugtatta.

Egyenletesen mély hangján mondta el Anának, hogy a cirilliai börtönök olyan labirintusok, amik csapdába ejtik a menekülni akaró rabokat, akik rémületükben és bizonytalanságukban eszüket veszítik, akkor pedig ismét elfogják őket. Ezeknek a labirintusszerű börtönöknek a külső köreit erősen őrzik, de bent kevesebb az őr, egyszerűen azért, mert addigra, mire a külső körökbe eljutna egy rab, már lenyilazzák.

Ana csak reménykedni tudott abban, hogy Sebesnyelv hátsó kijárata nem ilyen gyors halált tartogat számukra.

A szélhámos egy ragadozó kecsességével mozgott előtte, párdacra emlékeztette Anát, amit egyszer Szalszkovban, egy egzotikus állatokat bemutató műsorban látott. Egy pillanatra felismert a férfi kezében egy ellopott törst, markolatán a fehér tigris pecsétje villant meg.

Mintha csak a gondolataiban olvasott volna, a férfi egy pillantást vetett hátra.

– Elfáradtál? – suttogetta. – Ugye, ezt az árat fizetik az Affinok a képességeikért? Rádadásul a barátod odalent alaposan a véredbe mártotta a dejszvskot.

A sarkon beforduló őr megmentette Anát attól, hogy kigondoljon valami velős választ.

Sebesnyelv három gyors lépéssel már az őrnek is esett, fém csillant, az őr összeesett, a melléből kiállt a fehér tigrises markolat. Ana még a fáradtság kábulatán át is észlelte, hogy Sebesnyelv milyen betanult pontossággal mozog, és milyen kiválóan kezeli a pengét.

Sebesnyelv gyakorlott suhintással tette vissza a hüvelyébe a törét.

– Mindjárt ott vagyunk – mondta.

Nőtt a félhomály, egyre távolabb voltak egymástól a fali tartókba rakott fáklyák, a márvány helyett már durván megmunkált kőlapok fedték a padlót, és Ana egyszer-kétszer úgy látta, mindjárt teljes lesz a sötétség. Ana lobogó fáklyaként tartotta az Affinitását, és mindvégig tisztában volt azzal, hogy egyre kisebb a lángja, ahogy a dejszvsk hatása erősödött a szervezetében. Még Sebesnyelv is, akinek gyorsan buzgó vérét könnyen tudta követni, fantomként úszott ki és be a tudatából.

A lépteik ritmusos kopogásán túl halkán, de aztán egyre hangosabban új hang szűrődött be hozzá, mint az ablaka előtt a magas, dércsípte vörösfenyők ágai közt motozó szél susogása.

Vízcsobogást hallott.

A börtön hátsó traktusába értek, ahová a szennyvíz folyt, és ahová a hulladék mellé a halott rabok testét is kihajították. A cirilliai börtönök többségétől eltérően – amiket a nem kívánt dolgoktól való könnyebb szabadulás érdekében a folyók fölé építettek –, a Kisértet-vízesés börtönét egy sziklára tervezték, amit egy vízesés vágott ketté. Erről kapta a nevét. A régi tréfának még egy csavarja is volt: a rabok nem két tűz, hanem egy vízesés és egy szikla közé kerültek.

Egy szikla és egy vízesés.

Ana elerőtlenedett.

– Sebesnyelv – lihegte, aztán már kiabálta: – Sebesnyelv!

A férfi befordult egy mellékfolyosón. Ana nagy erőfeszítéssel futásnak eredt, a zubogás pedig úgy felerősödött, hogy már a léptei zaját is elnyomta.

A következő folyosó váratlanul egy keskeny, boltíves, fekete kő ajtónál ért véget, aminek hideg és kísérteties fénytelenége Ana lelkében visszhangot keltett.

Sebesnyelv az ajtó előtt térdelt, szürke inge, akár egy szellem, homályos foltként hullámozott a fekete kő előtt. A keze a palota alkalmazásában álló, Anát oktató fizikusok pontosságával dolgozott. Valami csillant az ujjai között, aztán hirtelen lefelé húzta a kezét, és az ajtó csikorogva, résnyire nyílt.

A tompa robaj bömböléssé erősödött, amit visszavertek a kőfalak és az alacsony mennyezet. Sebesnyelv kitárta az ajtót, mire Anának megállt a szíve.

A fekete kő ajtón túl váratlanul véget ért a folyosó, mintha valaki kést fogott és levágta volna. A folyosó végét két hatalmas oszlop tartotta, amiket a lenti sziklákba ágyaztak, hogy a folyosó ne zuhanjon le. Cirillia kékesszürke ege a végtelenségbe nyúlt a fejük felett, amíg csak a hófödte, tágas, csillogó tájjal nem találkozott a tekintetük. Alattuk jegesen fehér víz habzott és zuhogott le a mélybe. Ana lába elgyengült, ahogy a víztől való ismerős félelme feltámadt. A félelem egy réges-régi baleset következtében kitörölhetetlenül belé vésődött. Egy folyó könnyör-

telen sodrása – egy nagyon más folyóé – csaknem véget vetett az életének, nem egyszer, de kétszer is, annyi évvel ezelőtt.

De Sebesnyelv már mozgásba is lendült. Egy sima mozdulattal az egyik oszlopra hurkolta a kötetet, és gyorsan bonyolult csomót kötött rá.

Ó, *Istenségek!* Ana a hátsó falhoz tapadt, és erős akaratral kényszerítette magát, hogy a lába el ne gyengüljön. Hát ez volt a hátsó kijárat, amit Sebesnyelv említett: a nyitott csatorna, ahonnan ürüléket és holttesteket dobtak le.

És most le fognak ugrani.

– Nem ugrok le oda! – kiabálta, és visszaaraszolt a fekete kő ajtó mögötti folyosók elágazásához.

– Nem tudom, meddig jutottál el iskolázottság terén, kedveském – térdelt le Sebesnyelv a folyosó párkányára. – De fogadj el tőlem egy kis utcai bölcsességet! Aki megpróbál leugrani innen, biztosan meghal. A becsapódáskor összetörnek a csontjai.

A vízesés üvöltő vadállatként zúgott alá, és tűnt el a fehér vízpárában, ami teljesen átláthatatlanná tette a mélységet.

Sebesnyelv megrángatta a csomót, hogy kipróbálja, megtartja-e. A kötél megfeszült.

– Velem tartasz, Boszorkány?

Ana meg mert volna esküdni rá, hogy Sebesnyelv megőrült.

– Hisz most mondtad, hogy aki megpróbál leugrani, az meghal.

Sebesnyelv kiegyenesedett. A párás, kék cirilliai éggel a háta mögött, ahogy a habzó víz fölé tornyosult, csaknem hősnek látszott.

– Ezt is mondtam. De mi nem ugrunk le, drágám! – A kötélre mutatott, aminek java kígyóként tekergett a földön kettejük között, és aminek a másik végét az oszlophoz rögzítette. – Úgy tervezem, hogy leeresztem kettőnket a folyóba. Kiszámoltam. Sikerülni fog. – Elvigyorodott, és egymáshoz közelítette a hüvelyk- és mutatóujját. – *Aprócska*, kecses lépés lesz. Mintha egy hintóból lépnél ki. Csak itt...a párkányról lépünk le.

Vidáman csillogott a szeme, és Ana legszívesebben megfojtotta volna. Ó, Istenségek! Ez egészen biztosan a halálát jelenti. Mögötte örök, akik bebörtönzik, és eladják majd szolgáloknak, előtte egy örült szélhámos, aki valószínűleg halálugrásra készül.

– Nos? – hajtotta félre a fejét Sebesnyelv. Bűvészujaival már erősen a derekára kötötte a kötél másik végét, és az utolsó darabot felé lendítette. – Bő öt percünkbe telik idejutni. Riasztották az öröket, így nemsokára többen lepnek el minket, mint a virágporra szálló méhek. Csak az időmet lopod, cicám!

Ana a vízesés felé fordult. Figyelte a fehéren habzó zuhatagot, ami csonttörő sebességgel zúdult alá. Aztán elképzelte, hogy olyan örvény rántja magával, mint tíz évvel ezelőtt, a hab és a hullámok összenyomják a mellkasát, kicsavarják a végtagjait, betömik az orrát és a száját.

Nem bírom!

A labirintus mélyéről kiáltások harsogtak túl a víz zubogását. Ana nekieresztette az Affinitását, de már annyira meggyengült, hogy csak halvány vérfoszlányokat észlelt. A karján ejtett sebváratlan erővel kezdett el lüktetni. Még pár perc, és az Affinitásából semmi sem marad, amivel harcolhat.

Már nem lehetett visszafordulni.

Sírni szeretett volna, de a Szadovval a várbörtönökben töltött évei után tudta, hogy a sírással semmire sem megy. A félelemmel szemben csak két fegyver volt: a menekülés vagy a szembeszállás.

Ana ezért visszafojtotta a hányingerét, lenyelte a könnyeit, és felszegett fejjel elmasírozott a fekete kő ajtó mellett. A padló egyenetlen és nedves volt. A rothadásra emlékeztető szag egyre jobban fojtogatta, ahogy a szélére ért.

– Nem meghalni jöttem ide, szélhámos – csattant fel, ahogy felé igyekezett. – Ha bármivel próbálkozol, végzek veled, mielőtt a víz összezúz. És hidd el, könyörögni fogsz, hogy hagyjalak inkább megfulladni!

Sebesnyelv a fehér márványpadló szélén egyensúlyozott a kötélbe kapaszkodva. Félmosolyra húzta a száját, miközben a nála lévő kötélvéggel magára kötötte Anát.

– Jogos.

Ana felkiáltott, amikor a kötél a hátába és a csuklójába vágott. Sebesnyelv féloldalasan rávigyorgott.

– Tudom, hogy bűzlöm, kedves, de később majd megköszönöd, hogy még életben vagy!

Meglegyintette az arcát a szél, amikor a párkány szélére csúsztatva a lábát, ahol a sziklafal a mélybe szakadt, és a semmi kezdődött. A haja kiszabadult a szigorú kontyból, a végtelen kék ég háttére előtt sötét gesztenyebarna fürtök repkedtek.

Sebesnyelv még egyszer megrántotta a kötelet.

– Kapaszkodj! – kiabálta, és Ana az akarata ellenére is két karral fogta át a férfi mocskos ingét, és igyekezett minél meszszebb tartani az arcát Sebesnyelv mellkasától úgy, hogy azért ne feszítse meg a nyakát.

A férfi ellendített magukat a párkánytól.

Bármekkora undort érzett is Sebesnyelv iránt, az most eltűnt, és önkéntelenül olyan szorosan csimpaszkodott bele, mintha az élete múlt volna rajta.

Az is múlt.

Közvetlenül a Kísértet-vízesés párkánya alatt lógtak, és lassan forogtak a levegőben. A vízesés a fülébe harsogott, és olyan közel volt, hogy kinyújtott kézzel meg is érinthette volna. A kötél, ami az oszlophoz rögzítette őket, hosszan elnyúló hurokban bukott le alájuk, és eltűnt a fehér vízpárában.

Ana megkísérelt lenézni. A látványtól még erősebben kapaszkodott Sebesnyelvbe, és próbált úrrá lenni a rémületén. Ezer fohászt küldhetett volna az Istenségeihez, de egyik sem számított volna. Ebben a pillanatban csak ő volt és a szélhámós.

Ana felpillantott. A pára olyan sűrű volt, hogy már alig bírta kivenni a bőrtön párkányát, ez pedig jó jel volt.

– Még mennyi idő? – ordította, és a vízeséstől még a saját hangját is alig hallotta.

– Mindjárt! – A férfi is kiabált, de őt is alig lehetett hallani. – El kell érniük a kötél végét, különben a zuhanástól meghalunk.

Ana hunyorogva felnézett. A párában észlelt mozgás miatt ösztönösen az Affinitása után kapott. Meg is találta a leghalványabb foszlányt, a hatalma szellemképét, ami még a dejszvosk alatt hullámozott.

A homlokát ráncolta, amikor megérezte valamit a kötelékein át. Olyan halvány volt, hogy majdnem elsiklott felette.

Egy szélroham legyintette meg őket, és Ana lehunyta a szemét. Próbálta kizárni a szédítő lengéssel járó érzést. Amikor megint kinyitotta, a szél már részben elfújta a párát. A szikla tetején, a Kísértet-vízesés párkánya felett, egy íjász körvonalait pillantotta meg, aki rájuk szegezte íját és nyilát.

– Vigyázz! – kiáltotta, ahogy elsuhant a fejük felett az első nyílvevő.

A második már eltalálta Sebesnyelvet.

A férfi felnyögött fájdalomában, amikor a vállát nyíl súrolta, és kiserkent a vére. Ana elfojtotta a sikolyát, mert Sebesnyelv keze megcsúszott a síkos kötelen. Megrándultak, és vad körforgásba kezdtek. Hajszálnyira voltak attól, hogy a vízesés agyonzúzza őket. A fejük felett az íjász újabb nyilat illesztett a húrra.

Amikor Ana lenézett, látta a kötélvégét, aminek másik végét Sebesnyelv a derekára erősítette. A kötél vége... el kell érniük, különben meghalnak.

Ana magába mélyedt, és addig keresgélt, amíg nem volt más, csak vér és csont. És meg is találta az Affinitása végső maradvékát, ami olyan halovány volt, mint egy kialvó gyertyaláng, miközben a dejszvoskkal birkózott.

Ana kinyújtotta a kezét, és az íjász véréhez kapcsolódott. És lökött rajta egyet.

Az íjász megfeszült, majd egy pillanatra megingott, mintha egy hirtelen szélroham billentette volna meg. Ana keze lehatnyatlott, melegség folyt le a száján, és érezte a vére ízét.

Hát ennyi volt. A dejszvosk kerekedett felül. Nem maradt több, amit Ana adhatott volna.

De ennyi is elég volt, hogy elterelje az íjász figyelmét, és lecsússzanak a kötél végéig.

Sebesnyelv elengedte, és a derekához kapott. A tűre tompa ezüsthéjben villant. Ana felé hajolt, a szemét összehúzta, az arckifejezése közönyös, halálos nyugalom maszkjává dermedt.

– Ne küzdj, ne mozdulj, csak kapaszkodj belém! Lábbal előre, leszorított lábfejjel.

Ana még fel sem foghatta a szavait, és alig érezte a félelem ízét a nyelve hegyén.

Sebesnyelv felemelte a karját.

– A haramiává váláshoz az első lépés annak megtanulása, hogy hogyan essünk.

Csillant a pengéje. Kegyetlen erővel csapott le.

És már zuhantak is.